

Nánai Odett Bernadett – Sand Castle

Előszó

A sorsszerű találkozásokról.

1. fejezet

Alia

Lágyan nyaldosta a partot Tülszet tengere. Kellemes nyári fuvallat játszott a vízzel miközben egy kislány, Alia a homokban üldögélt és kis kezével simogatta azt, hol mélyebbre, beljebb tolta ujjait, máskor elsimította a homokszemeket. Egyszer csak, amikor felemelte tenyerét egy vizes tenyérnyom maradt utána.

Meglepődött mindezen, nem értette, hogy történhet ilyesmi, hisz eddig még nem tapasztalt hasonlót. Lehet, annyira még sincs mélyen a víz, talán innen elérheti?

– Ilyet én is tudok. – Alia felkapta fejét a hang irányába. Kicsit hunyorgott a szemébe sütő Naptól, de ezt észrevette a hanghoz tartozó érkező és elbillentette fejét, hogy a másik láthassa.

Egy vele egykorú lány állt előtte, ő legalábbis magában beazonosította négy évesnek, akinek fehér pocakja kilátszott a rövidke, vörös felső alól. Világos, göndör szőke fürtjei tekeregtek a szélben, így nézett le rá, széles mosollyal az arcán.

– Alia, menjünk! – egy női hang szólalt meg távolról.

– Mamád? – a nő felé emelte tekintetét a nem rég jött lány.

– Umm... – bólintott Alia.

– Mindjárt leszakad az ég! Menjünk, apa már vár. – ért oda Alia anyukája.

Hirtelen jött az eső. – ráztam egyet a fejemen, hogy kiszakadjak előbbi gondolatomból. Visszatettem a kezemben lévő barna követ, a többi megannyi színben pompázó közé. Számos ilyen kosarat látni a csarnok asztalain, ahol drágaköveket saját formájukban vagy felhasználva őket ékszerként is meglehet venni. Még jósláshoz, energiaátvitelhez használatos eszközöket is árulnak.

Sokszor jártunk ide édesanyámmal, de mióta kirepültem a családi fészekből egyedül jöttem el párszor. Neki már nincs kedve az ilyesmihez, viszont mindig örül, ha gondolok rá és viszek neki valami kis ajándékot. Mostanában nem volt jó fogásom a köveket vagy az ékszereket illetően. Kár. Csak a látványért pedig már nem igazán érte meg az ide út. Úgy döntöttem, adok magamnak fél órát és megyek is.

Mikor megszokta az ember már fel se tűnt az a hangzavar, ami itt szétáradt. Vagy, épp azért mert a varázskövek általi megszólításra várva csak erre összpontosítanak a vevők és semmi más külső hatásra. Van úgy, hogy csak a portékát vizslatjuk és teljesen kiszűrünk minden

mást, olyankor nem is létezik semmi körülöttünk. Most is így éreztem, a szép, csillogó kristályok elvették a figyelmemet.

– Azok érdeklik? – zökkenett ki egy selymes mégis bűgő, gyorsan pergő hang. Felnéztem. Egy ezüstös hajú férfi. Mosolya kíváncsiságot tette harapnivaló vastag ajkát. Ruházata lenge volt és kényelmesnek tűnt. Bőre napbarnított, vagy inkább természetből adódóan volt ilyen szép.

Saját számba mélyesztettem fogaimat és inkább elkaptam tekintetemet a mézszínű árusról.
Fenébe, de helyes!

Most vettem észre, hogy – A nem is ezüst, mintsem fehér fürtű férfi, akinek haja olyannak tűnt, mint a keményre vert tojásfehérje. De minimum egy sűrű felhő. – mutat is valamire a portékái közül. Azt is láttam, hogy a sugallat által vezérelve három-négy asztalnyit eljöttem az előbbtől és még csak fel sem tűnt mindez.

A hosszú ujjak türkiz kék és zöld tollakra, valamint apró kövekre böktek, amik egy ívelt fonott, világos barna kosárban pihentek a többi portéka mellett a standján.

– 20 rintdoll. – szólt, mikor újra felnéztem rá. Tíz centi magasságkülönbség lehetett az arcunk között. Volt valami kellemesen bódító a hangjában...

Hirtelen, mintha enyhe meglepettség ült volna ki az arcára.

– Nem, köszönöm. – ráncoltam a homlokom. *Mi volt ez a nézés?* – suhant át a gondolat a tudatomban. *Biztosan a szemeim miatt. Párszor már megesett, hogy furcsállva vagy csodálva, esetenként félve néztek rám vagy el rólam.*

– Heterokrómia. – szólaltam meg ismét. – Azért felemás. – mutattam a szemeimre. Kíváncsian vártam, hogyan reagál, míg átsétáltam az asztal bal oldalára.

Talán azért ajánlotta a türkizeket. A tudatalatti... – komolyodtam el hirtelen, ismét gondolataimba merülve.

– Legyen 15. – mosolygott rám a férfi.

Hmm. Az arca nem tükröz semmit gondolatairól. Jól rejtegeti, bármit is gondol az adottságomról.

Közben, ahogy elméláztam, egy idősebb asszony jött a pultjához, de ez a férfi le nem vette volna rólam azt a szép – *Várjunk csak!* – lila szemeit?! *És még azt hittem az enyéme ritkák.* Nyeltem egy nagyot. *Varázsló lehet.*

– Illenek hozzád. – szakította félbe a gondolatmenetemet ismét. *Hmh, hirtelen tegeződik. Fura figura.*

– Fiacskám, ez mennyi lenne? – nyekergett az apró öregasszony.

– 30. – vágta oda széles mosollyal a pult mögül, bár a hangjához inkább egy komolyabb, ijesztő tekintet illett volna. Olyasfajta, akivel nem akarok packázni. Szerintem a néni is megérezte, mert óvatosan letette a kezében tartott követ, megköszönte és két asztallal arrébb sétált.

Nekem is így kellett volna tennem, amíg a nénivel foglalkozott elszaladhattam volna.

– Te lány, velem kell jönnöd! – kapta el a karom az idegen árus. Nem is tudom, hogy a csudába került ide mellém hirtelen, előbb még ott állt az idős hölgy előtt. Valami itt nagyon nem stimmel, mégis mit képzels?

– Hogy mondd? És különben is, eressz el! Mit képzelsz, mit csinálsz?! – eltökélt, komor volt a tekintete. Hiába próbáltam letépni magamról a karját, nem engedett. Mintha a csarnok is átvette volna ezt a baljós hangulatot, hidegebbnek érződött a lékkör és úgy éreztem szinte besötétedett idebent. Pedig minden lámpás égett.

Más taktika kell!

– Mindent elmagyarázok, miután elvittelek innen. Itt nem tehetem, – nézett gyorsan körbe – most se vagy biztonságban. Ha ez kitudódik... – valami hatalmas szomorúság és fájdalom vegyült arcán.

– Mi? – ennyit tudtam kinyögni. A menekülésemre koncentráltam, alig figyelve szavaira. Megemeltem lábam, hogy belerúgjak, jól felküldve szemei helyére a golyóit, hátha elenged, de mondandója végén egyből mozdult keze és már csak annyit láttam, ahogy arcom előtt végig húzza tenyerét. Innentől minden elsötétült.

Amint Alia elsuklott a férfi karjaiban, valami mozgolódni kezdett a nő táskájában. Ki is dugta fejét az apró sivatagi róka. Ahogy meglátta barátja, mintsem gazdája ájult testét nagy fülei lekonyultak, de egyből hátra is csapta őket, amikor már a férfira morgott.

Majdnem megharapta a fehér hajút, de az gyorsan rákoppintott a kis róka fejére, az pedig nyomban visszahuppant a táska mélyére, csak nagy lapátfülei lógtak ki a tarisznnyából.

✕

– Mmm mh... – zötykölődtem, de nem voltam tengeren. Lüktetett a fejem és rettenetesen szédültem. Pár színfoltot láttam csak, amikor valamelyest ki tudtam nyitni mázsásnak érzett szemhéjamat, azok is inkább sötétebb pettyek voltak, amiket érzékeltem. Csak homályosan láttam, ahogy bevilágít a Holdfény némi résen.

A zötykölődés elhalt, olyan érzés volt immár, mintha valaki a lábamnál fogva húzna előre, de azt is nagyon gyengéden. Kinyújtottam jobb karomat, ami valami fajta fán koppant és ott is

maradt. Pár pillanat múlva viszont valaki elhúzta onnan kezemet és nem is engedte, csak most éreztem milyen hideg volt eddig végtagom, amikor egy ismeretlen férfikéz melegítette. Újra álomba merültem.

✕

Kellemes madárcsicsergés keltett, nem, mint otthon az az idétlen károgó varjú! *Várjunk... otthon! Nem otthon vagyok?!*

Hirtelen felültem és csak kis híján nem vertem be a fejem egy polcba, ami rögtön az ágy fölé, a mellettem lévő falra volt felszerelve. Megdörgöltem egyik kezemmel az arcom, majd lenéztem hol is aludtam. Selyemszerű lepel volt takaróm gyanánt, ugyanilyen ágynemű és a párnát is ilyen selymesnek éreztem, ahogy végighúztam tenyeremet rajta. Az ágyon lévő anyagok közül csak az én ruhám nem volt a levendula valamelyik árnyalatának színéből. Legalább megállapíthattam, hogy a saját holmim van rajtam, tehát bárki is hozott ide, nem tett velem semmi olyasmit, amire még gondolni se akarok. *Remélem, az ő érdekében.*

Megvizsgáltam porcikáimat, épnek találtam magam.

Hangos puffanást hallottam messzebből, ahogy kászálódtam ki az ágyból. Gyorsan leugrottam a hatalmas kétszemélyes matracról és a táskámat kerestem a szememmel, most már az ágy oldalánál guggolva, nehogy bejöjjön és meglásson az elrablóm. Talán azt hiszi így, hogy elmentem és tényleg ki tudok surranni, amikor elkezd keresni. Sehol se láttam a tarisznyámat, valami szűrőeszközt viszont kerítenem kellene valahonnan.

Közben bejött valaki. Lassan lehasaltam és az ágy alá bújtam, pont annyi hely és még egy-két centi maradt, hogy ne legyen túl szűkös odalent.

Valami bebújós félcipőben volt, világos barna lábfeje megtorpant, amint benyitott a szoba ajtaján. Úgy indult, mintha nekem jobbra akarna lépni, majd hirtelen leguggolt és benézett az ágy alá, egyenesen rám, így szólt:

– Jó reggelt! – mosolygott derűsen.

Biztos gyilkos, már nem kérdés.

Hátráltam, ahogy csak bírtam, míg el nem érte talpam a falat. Nem mozdultam. Rémült csirkének éreztem magam, biztos úgy is néztem ki, mert folytatta:

– Gondold át, rég bánthattalak volna. – mosolya féloldalas lett.

– Nem győztél meg. – alig hallottam a hangom, de hozzá valahogy elért.

- Nálam van a kis rókád... – még csak be sem fejezhette én már gurultam is oldalra.

Felpattantam talpaimra és rámeredtem.

– Hol van Nova és... Ha bántani merted, én...! – pár lépést tettem felé, remélhetőleg fenyegetőnek néztem ki. Én annak éreztem magam, de ő kis híján kinevetett.

– ...és semmi baja. – fejezte be előbbi mondatát miközben én fenyegetni próbáltam. Majd megpukkadtam a méregtől, elrobogtam mellette, már nem tartottam tőle, túlságosan aggódtam Nova iránt és inkább idegesített ez a fehér hajú fickó.

– Várjunk csak. – álltam meg – te vagy az... az árus. – felé fordulva fejeztem be mondanivalóm.

– Tényleg elraboltál... – hüledeztem.

– Nem volt sok időm, cselekednem kellett.

– Hol van Nova?! – siettem ki a folyosón, majd kicsivel később meg is láttam őt. Megkönnyebbült szívem, de hirtelen egekben lett a pulzusom, amint láttam, hogy egy kígyó tekereg előtte.

– Á! á... áá!! – toporogtam az asztal előtt, amin voltak. Nyúltam volna a lila kígyó felé is meg nem is, hogy eldobjam jó messzire. Túl nagy volt, hosszú teste csigaháznak festett maga mellett. Kirázott a hideg, mikor majdnem hozzáértem. Ha kisebb lett volna, semmi baj nélkül megfognám, de így...

– Miféle ősi tánc ez? – ért mellém a férfi, majd határozottan nyúlt a tekergő kígyó nyakaért, amit könnyű szerrel kiengedett az ablakán keresztül. Megint láttam a vigyorát, amit bosszús képpel nyugtáztam.

– Megesnek az ilyenek errefelé. – mondta.

Ó, remek!

Novára néztem, aki kérdően visszabámult. *Szóval jól van, nagyszerű. Legalább ő.*

– Akkor mi... mennénk is – felvettem vállamra a táskám, amint megláttam, hogy az itt lévő széken van. Gondoltam még hozzáteszek valami megjegyzést, de inkább csak elvettem, örültem, hogy megúsztuk ennyivel. Biccentettem Novának, hogy ugorjon be a helyére. Így is tett, majd becsuktam a táskámat, a kis sivatagi róka pedig a tarisznya egyik végződésén kidugta fejét.

– Volt oka, amiért idehoztalak. Gondolom erre rájöttél. – feljebb húzta bal szemöldökét, mire táskám pántját fogó ujjaim ökölbe szorultak.

Ütném a palit!

Most valahogy olyan mélyen csengett a hangja, komoly képet vágott. Nyeltem egyet, míg ő velem szembe foglalt helyet, majd intett, hogy én is tegyek így. Jobbnak láttam szót fogadni. Úgyhogy leültem elé. Nova se volt megfeszülve, nem jelzett semmi bajt, mi több egész nyugodt volt. Persze ez nem jelentette azt, hogy nincs veszélyben az életünk, lehet,

hogy éppenséggel nagyon is tartanom kéne, mivel valamivel eltompította a rókámat ez a pasas.

Összebb húztam magam a széken, lábaim a férfi felé néztek, összezártam térdeimet és az asztallapon lévő mintázatokat, motívumokat figyeltem, amik mozaikszerűek voltak. Mikor újra szóra nyitotta a fehér hajú a száját, szemeim rágördültek.

– A segítségedre van szükségem. Mindannyiunknak. – tekintete tiszta volt és elszánt. Nem hittem neki. *Miről beszél? Hogy segíthetnék? Miért segítenék? És kiknek, mi ez a többes szám?* Bizonyára látta arcomon az értetlenkedést, nem is tudtam bármiféle kérdést feltenni, mert folytatta:

– Mágus vagyok.

Itt kéne nevetnem, gondoltam, de nem tettem. Anyám is érzett néha dolgokat, ami lényegében mágia lenne? Ezek szerint az előttem ülő pedig egy varázsló, jó... mágus.

Elbillentettem a fejem. Úgy vélem azt hitte nem hiszek neki. Pedig én hittem.

Nagyot sóhajtott.

– Megmutatom.

Összevontam a szemöldökömet, majd egyből majdnem hátraestem székestül. Lángolt a tenyere! Nem, tűz volt a tenyerében! Ő csinálta! Elakadt a lélegzetem és önként előrébb hajoltam. Mint egy kis állat úgy simult ujjaihoz. Nova is kikukucsált, éreztem, ahogy megmozdul ölemben a táskám. A lángok sivatagi rókává formálódtak át és körbe ugrált immár Nova mása a férfi tenyerén. Felnéztem rá, ő meg engem figyelt. Túl jól nézett ki ilyen megvilágításban, ahogy a láng fénye nyaldosta arcélét. Lágyan mosolygott én meg zavarba jöttem, ettől a...

Grimaszt vágtam.

– Szép! – mondtam unottan. Szélesebb lett mosolya, majd másik tenyerét is végighúzta tüzes kezén és a lángok eltűntek. – Kártyatrükköket is tudsz? – érdeklődtem színtelenül.

– Jósolok, igazából. – felállt az asztaltól és valahova hátrébb ment. – Meg ne szökj! – mondta kurtán. Nyilván tudta, hogy nem megyek sehova ezért volt ez a lezserség.

Azért én odaosontam az ajtóhoz, amit beszéde alatt láttam meg. Óvatosan megrángattam, de nem nyílt ki. Hát persze! Egy bazi nagy lakat volt rajta, csak nem verte ki a szemem. Visszamasíroztam az asztalhoz és bánatosan lehupphantam a székre. Talán meghallotta akcióm, talán nem. Nem érdekelt. Körbepillantottam, ahol nem rég eltűnt előlem a háta, valamiféle pihenő lehetett.

Egy lila, arany szegélyű függöny lógott félig az ajtókereten, biztos ajtó helyett szolgált, bár most nem volt leengedve. Ott is egy kerek asztal volt, mint amin most kezem nyugodott. Annyi eltéréssel, hogy azon egy üveggömb is volt. Ma már nem ez az első meglepetés.

Sóhajtván vártam vissza elkobzóm, de még nem jött. Újabb kört tett szemem és megállapodott egy hosszú pulton, üvegből volt így láthattam különös tartalmát. Mindenféle üvegcese, egzotikus tárgyak, tollak, kövek. Akárcsak a vásárban, ahova elmentem és, ahonnan idehoztak.

Visszatértek intett, hogy mennek be a kis helyiségbe, ahonnan ő nem jött ki, csak megállt a bent lévő üveggömbös kerekasztal mögött, majd le is ült. Odamentem és követtem a példáját. Amint átléptem küszöbét megéreztem a füstölő illatát, itt terjengett nem ment tovább, de mintha beljebb sokkal jobban lehetett volna érezni, biztos arrébb gyújtotta meg. Nagyon finom volt, ilyen távolságból. Beleszimatoltam a levegőbe még egyszer és megvártam, míg elhelyezi kártyáit az asztalon.

– Egy éve, hogy kaptam ezt a jóslatot. – mondta, én meg bólintottam. Éreztem, ahogy elernyed megfeszült vállam, biztos a füstölő lazított el.

Kezére néztem, ami rakta, forgatgatta a lapokat. Különböző rajzok, figurák testesítettek meg minden jelentést. Ismertem mindet édesanyám által, de kiolvasni őket egyedül már nem volt ilyen könnyű.

– Rólad szól és Tüllszet-ről. – nézett fel rám egy pillanatra, majd vissza a kártyákra. Én is követtem szemeit és hosszú ujjaira szegeztem tekintetem, miközben magyarázta mit látott, azaz mit olvasott ki az üzenetből egy évvel ezelőtt.

Letaglózott az, amit hallottam. Meg fogom ölni Tüllszet uralkodóját. Nem csak ez volt sokkoló, azt állította érzi bennem a mágiát. Én is mágus vagyok.

– Még hogy én?! – ez a kérdés mindent lefedett. Felpattantam helyemről, még a szék is feldőlt mögöttem. Nova pedig majdnem kiugrott a táskámból úgy megijedt. Hátráltam tőle, a szavaitól. Tudtam, hogy be van zárva az ajtó. Viszont nála volt a kulcs.

– Engedj ki. – nem mozdult – Engedj ki! – ezzel indultam is a kijárat felé. Meglepő módon követett és kinyitotta nekem a lakatot, kitárta az ajtót. Bent nem is hallottam, hogy odakint szakad az eső. Ökölbe szorítottam a kezeimet, de már úgy is abban voltak. Kiléptem a készülő viharba.

– Várj! Segítened kell! – tompán hallottam, a vízzuhogás szinte elnyomta hangját. Lehunytam a szemem és nagyot nyeltem, felé fordultam.

– Nem vagyok gyilkos! – kiáltottam rá és feljebb húztam vállaim. Hamar átáztam idekint.

– Máshogy is alakulhat. Ez csak egy látomásféle, nem kell, hogy te öld meg. De kellesz nekem! Segíteni akarok az erőddel kapcsolatban. – kísértált a házból, behúzta a nyakát, ahogy közelített. – Nem tudod még használni. – tette hozzá, mikor előttem állt.

Idegessített ez az egész, nem is hittem neki. Csak egy hibbant cirkuszi, aki elrabolt. Ennyi az egész. Elegem van ebből, az esőből is.

– Ha nem tanulsz meg időben használni az erőd, akkor... meg fogsz halni. – mondta halkan.

– Elég! – hangzott tisztán és élesen hangom. Összeszorított szemeimet lassan nyitottam ki, elállt az eső. Én állítottam el. Minden egyes esőcsepp a levegőben dermedt meg. Megrémmültem. *Igaz lenne?* Egy féllépésnyire állt tőlem a férfi és lágyan mosolygott. Elgyengültek térdeim, lezsibbadtam és majd leragadt a szemem. Előre dőltem ő pedig elkapott, erősen tartott a karjai közt, vállaimon éreztem még mindig meleg tenyerét. Újra szakadt az eső. Nagyokat pislogva néztem lila szemeit, fölém tornyosult védően, hogy ne hulljanak arcomba a szűrős cseppek, de még így is járomcsontomra tapadtak vörös tincseim. Az ő hajából pedig oda csepergett a víz. Annak eséseivel ritmusban hunytam és nyitottam szemeimet.

– Igazat mondasz?

Bólintott.

– Mégis... ki vagy te? – kérdeztem kábán.

– Kabir. – nem is vártam választ, de ő a nevét mondta.

– Alia... – bólintottam elhaló hangon, mielőtt elvesztettem volna eszméletemet.

2. fejezet

Alia

Jól érzem, hogy ismét túl selymes az ágyam ahhoz képest, amit megszoktam? – simítgattam mindkét tenyerem ide-oda, nagy ívet téve, mintha hóangyalt készítenék. Összehúztam szemöldököm, szemeimet még mindig nem nyitottam ki.

– Mhm! – tenyerem ekkor beleütközött valami... alakba. Jobbra néztem, hunyorogtam. A férfi! Hogy is hívják...?

Kabir.

Kabir mellettem feküdt. Egy ágyban aludtunk ezek szerint. Vagy csak most feküdt ide? Nem hiszem, úgy tűnt, mintha mélyen aludna. Gyanakvóan gördültem jobbmra és alkaromra támaszkodva méregettem alakját.

Egyenletesen lélegzett, a fal felé fordulva feküdt.

Pár pillanatig néztem, majd lassan felültem. A tegnap elhangzott szavain gondolkodtam és, ami történt velem. Tegnap elrabolt ez a *mágus*. Aznap este megpróbáltam hazamenni, szakadt az eső... és én a saját akaratommal megállítottam az esőcseppeket. Édesanyámnak volt pár kártyajóslata, amik olykor be is jöttek. De szigorúan véve, azok mágiának nevezhető dolgok lennének? És ha igen, miért nem mondott nekem erről többet? Lehet, ő sem tudja igazán... Ha még a bennem lakozó varázslatról sem mesélt soha, amit Kabir állít. Egy emberről tudtam eddig, aki él a mágiájával, a legjobb barátnőmről. Őt pedig olyan régen láttam már...

Lehunytam szemeimet. Szedjük össze a gondolatokat...

Nézzük csak:

1. Szerinte én is tudok varázsolni.
2. Meg fog tanítani, hogy használjam a mágiámat. (különben meghalok, azta!)
3. Azt állítja a császár, Morco halálához kellek.

Súlyos dolgok.

– Hogy aludtál? – szólt mellőlem Kabir.

Nagyot dobbant a szívem.

– Á! Mikor keltél fel? És végig itt aludtál? – kerekedett el szemem.

– Csak egy ágy van. – pattant fel a matracról. – Mire jutottál? – fél kézzel az ajtón támaszkodott, amit most nyitott ki, másik kezét csípőjére tette és egyenesen rám nézett.

Pár pillanatig bírtam állni a tekintetét, aztán lassan lenéztem.

– Szóval... Azt is mondtad, hogy én kellek a... tudod. – néztem rá, nem akartam kimondani.

– Igen. – intett, hogy kövessem, így felálltam és úgy tettem. Fura ez a helyzet, amibe belecsöppentem.

– Egész pontosan úgy szólt a jóslat annak idején, hogy

„Egy felemás szemű földi lesz, ki végleg megment titeket.”

– És ezért gondolod, hogy én vagyok?

– Egy éves kutatásom eredménye csak te lettél. – ért a konyhájába. Rám nézett, majd a pult felé fordult.

– Jó, ha így is van... És nem engedsz el. – valami megerősítésre vártam, mielőtt még folytatnám, mire ő bólintott.

– Még mindig nem hiszel nekem. – fojtotta belém a szót. Becsuktam a számat.

Leültem a konyhapult mögötti székre.

– Ez nekem nagyon új, és fura. Hihetetlen számomra ez az egész. Mintha csak álmodnék. – Egy hosszú pillanatig csöndbe maradtam, majd hozzátettem:

– Egy éve kutattál értem? Az hosszú idő... Kitartó vagy. – feszengetem kissé szavaimmal.

Nem nézett rám és nem is fűzött hozzá semmit.

– Éhes vagy? – fordult felém. Most láttam csak, hogy rántottát készített. A látvány után meg is csaptak az illatok.

Korgó gyomrom válaszolt helyettem.

✕

– Menj haza. – Kabir, nagy meglepettségemre, körülbelül úgy félóra múlva, ezzel lépett be az előszobába. Épp Nova-val játszottam, egy szinte labda formájú, smaragddal, amit most kis kedvencem kiejtett a szájából, mintha ő is meglepődött volna. Alig, de el tudtam kapni, mielőtt az a szőnyegszélére esett volna, hogy a padlón törjön szét.

Talpra álltam és odasétáltam hozzá.

– Hol itt a trükk? – Ejtettem tenyerébe a követ, amint felém nyújtotta kezét.

– Nincs semmiféle trükk. – fogott egyből a smaragdra és ment be oda, ahonnan én is elvettem, velem a nyomában.

– Akkor?

Kabir a helyére tette követ, a többihez. Sosem láttam még valakit, akinek ennyiféle kristálya volt. Mindről szívesen megkérdeztem volna, hogy milyen fajta, hisz volt pár, amit még nem ismertem. De úgy látszik, erre nem lesz lehetőségem.

– Azt hittem, egyből hazarohansz. – fordult felém.

Megint az, az átkozott mosoly. Helyes, és idegesítő.

– Csak tudni akarom, mi változott egy éjszaka alatt. – Emeltem feljebb fejem, karjaimat összefűztem mellkasomon és elhúztam a szám.

Nem válaszolt egyből.

– Menj haza, gondold át. – mondta ismét.

Megrökönyödve engedtem le kezeimet magam mellé. *Haza mehetek?*

Még mindig nem hittem el, mikor a boltja előtt pár méterrel hátranéztem. *Komolyan gondolta?* Ugyanúgy ott állt az ajtóban, rám mosolygott, majd bezárta maga mögött az ajtót.

– Micsoda nap! – mondtam már hangosan a nappalimba lépve. Egyetértően sívított Nova. Egész délutánig szerfelett volt az örömöm. Épp az ágyamon feküdtem és egy várva várt könyvet kezdtem el, amivel már annyit szemezttem a polcomon. Nova a hátán ficáncolt oldalam mellett, de valami hiányzott. Sőt, valami nagyon is *zavart*.

Nagy, hosszú sóhajt ejtettem, mikor ugyanazt az egy mondatot olvastam már kitudja hanyaggyára.

– Mi van, ha igazat mondott? – ölembé csaptam a könyvet, ujjamat még a lapok között tartottam, bár tudtam már nem fogok visszatérni a regényhez. – Talán hinnem kéne neki. Vagy mégse?

Ültemből egyenesen a könyvespolcomhoz robogtam, de a könyvet szépen raktam a helyére. Újabb sóhaj, ahogy még ujjaimat a gerincén tartottam.

– Ha igazat mond, nagy pácban vagyok. – Mit kéne tennem?

Intuitum. Mondaná édesanyám, ha hinnék az ilyesmiben... Elhúztam a szám. *De nem hiszek. Az eső miattam állt el.* Kezdem fel-alá járkálni. *Úgyhogy annyiban igazat mondott, hogy van némi erőm. Biztos én csináltam azt, amilyen rosszul lettem utána, nem ő lehetett. És, ha még az is igaz, hogy...* A homlokomat kezdtem masszírozni. *Talán segítséget kéne kérnem. De nincs szükségem, anyám kioktatására. Így az istenek, úgy az istenek.*

Azt se szeretném, hogy aggódjon. Hazudni pedig nem akarok neki.

– Wah... – nyúztam arcomat. Nova kíváncsian döntötte el a fejét. – Úgy is csak azt mondaná, hogy „Bízz a megérzéseidben!”

Nova-t figyeltem szüntelenül és csak gondolkodtam, rágódtam. Egyre jobban magamba fordultam. Túl sok teher nyomta a vállaimat, nem bírtam ködös gondolataimmal.

Alszom rá egyet.

Gondoltam egy kiadós alvás majd segít másnap tisztán látni a helyzetem. Csupán éber forgolódás lett a vége, és kicsit sem lett jobb a helyzet reggel sem.

– Á! – nyúltam tarisznyámért.

Valamiért nagyon önfeledtnek találtam Nova-t.

✕

Az a kis! Tudta, hogy visszajövök.

Hangos, dühös képzeimmel csörtettem be a nyitott bejárat ajtaján keresztül. Vigyorát, már messziről láttam. Előtte álltam csak meg, talán egy kicsivel közelebb, mint, azt két idegen között illendő lenne.

Lassan néztem fel rá. Szám belsőjét harapdáltam.

– Taníts ki!

Elégedetten meresztette rám lila szemeit.

Aznap délután a sűrű erdőben ücsörögtem egy pléden. Mondván, hogy tanításom egy percet se várhat tovább.

Túl naiv lennék, hogy belementem? Bízni, ezekben a ködös jóslatokban... Még magam sem tudtam rá a megfelelő választ.

Nem tudtam mit tegyek, talán tényleg ez a helyes döntés. Főleg, ha azt állítja, hogy túlteng a mágia és bármelyik pillanatban befellegzett nekem. Még ha, ezt én még most sem éreztem.

Még hogy én, *mágus*? Ugyan...

Bárhogy is legyen, utánajárok ennek.

Épp lehunytam a szemem és élveztem a dél körüli meleg napsütést, ami átsütött a fák ágain, megmelengetve arcomat. Ülve is el tudtam volna aludni, így, hogy már nem kavargtak a gondolataim. Olyan kellemes volt az egész.

– Tici-cici! – hallatszott valami hatalmas bögöly hangja, ami végül a homlokomnak csapódott.

Megtapicskoltam homlokomat. Kirázott a hideg, fúj, hogy minden bogár mindig engem támad!

– Kaaabiiir! Mégis mi a fenének jöttünk ideeee?! – kiáltottam hatalmasat, hátha meghallja már jó ideje eltűnt kísérőm.

Felpattantam és összefontam karjaimat magam körül. *Hol lehet? Nem ülhettem itt órákig, nem igaz?* Fel-alá kezdtem járkálni, majd körbenéztem. Nem tudtam eldönteni elkezdjem-e keresni vagy csak maradjak a fenekemen, hisz úgyis visszajön ide.

Inkább vártam. És vártam. Majd mikor már nem sütött a plédre a Nap, elindultam az egyik irányba, amiről azt gondoltam arra mehetett.

Elég lassan haladtam azért, ha esetleg visszatérne, még lássam a kiindulópontom. De nem tért, hiába néztem folyton a hátam mögé.

– Jó, lehet vissza kéne menni. – álltam meg, mikor úgy éreztem kezdek elveszni. – Szóval onnan jöttem... öm és akkor arra kéne... – körbe-körbe forogtam. – Vagy arra?

Aj! Miért nem maradtam ott? Ott kellett volna maradnom! Ó a fenébe! Miért nem maradtam ott... Itt ragadok örökre, míg fel nem zabál valami szar.

– Kabir! – kiáltottam kétségbeesve. Semmi válasz. Semmi nesz, teljes csend volt, csak néhány levél susogott, ahogy a szél megsimogatta őket.

Könnyek gyűltek a szemembe, a térdemre rogytam, majd szinte azonnal fel is pattantam. *Nem! Nem hagyom, hogy ez a hülye erdő magába szippantson.*

– Lenyugszom és kitalálom, mi a franc legyen. – mély levegőt vettem, könnyeim az arcomon folytak végig, míg szemeimet behunyva tartottam. Karjaimmal lenyomtam magam mellett a levegőt és reszketegen kifújtam magamból a stresszt. Majd beengedtem a hűvösebb szellőt a tüdőmbe.

Jó, koncentráljunk Kabir-ra.

Ha van erőm, biztosan meg tudom találni. Ez volt a tervem.

Rendben, mély levegő, Kabir. Kabir, mély levegő. Kabir, merre lehetsz? Segíts erő! Kabir, Kabir, Kabir...

Kinyitottam a szemem, semmi. Nem tudtam meg hirtelen hol van, sem, hogy merre kéne visszamennem.

Próbáljuk meg újra. Lehunytam a szemem.

Kabir... mély levegő. *Kabir, Kabir...* – ki-, és belélegeztem nevét.

Majd hirtelen mintha a széllel utaztam volna, homályosan, de láttam az erdőt a bokrok felett, egyre gyorsabban szálltam a fák között, míg meg nem láttam a fehér fűrtjeit fekete kalapja alól göndörödve. Már majdnem megérintettem kalapjának végét. Mire ő hátranézett. Elkerekedett a szeme.

– *Kabir! Eltévedtem!* – kiáltottam. Megijedtem, amikor elkezdett távolodni alakja.

Utánam kapott, de nem tudott megfogni. Keze az enyém előtt siklott el, így kiejtette a kezében lévő dolgokat, kalapjára ráfogott, amikor majdnem leesett az fejéről.

– Alia! – hallottam egy aggódó női hangot, majd megláttam ki áll előttem, már nem volt homályos a látásom. Ezek szerint végig nyitva volt a szemem? Párat pislogtam.

– Ellia! – rettentő mód megörültem az előttem álló lánynak. Gyorsan átöleltem és nem is eresztettem egyhamar. Nagy mosollyal néztem újra rá, amit ő viszonzott. Egymásra vigyorogva kezdtünk bele:

– Olyan rég nem láttalak!

– Túl rég... – mondtam.

– Igen... De végre összehozott bennünket a sors. – vigyorgott megint.

– Hogy kerülsz ide? Mit keresel az erdőben? Én személy szerint eltévedtem. – nevettem magamon.

Ellia épp mondani készült valamit, amikor nagy csörtetve, minden bokron átvágva megérkezett Kabir. Kissé jobban szedte a levegőt úgy sietett vissza.

Tényleg megtaláltam! – gondoltam, ahogy őt néztem. Ellia viszont előkapott egy kést és elém állt.

– Távozz, mielőtt megbánnád, hogy idetévedtél. – mondta.

Elállt a lélegzetem, keményebb nő lett, mint amire emlékeztem.

– Alia, minden rendben? – nézett Kabir Ellia-n keresztül rám.

– Igen! Ellia – tettem kezemet a vállára. – Ő itt Kabir. A... – kerestem a megfelelő szót, ki is ő nekem. Az elrablóm? Nem túl biztató. Barátok nem voltunk. Hirtelen jött lakótárs...

– A mentorom.

– Mentorod? – láttam arcán, ahogy méregeti Kabir tekintetét. A férfi elmosolyodott. – Hát, ha így állunk. – Ellia eltette a kést és mellém állt.

– Ez esetben, üdv. Ellia vagyok. – mosolyodott el halványan a lány.

– Kabir Alzar. – fogtak kezét és elindultunk arra amerről Kabir jött.

Kabir Alzar. Forgattam nyelvemen a szót. Milyen jól hangzik.

Végigbeszéltük az utat. Meghökkenésemre visszaértünk a kiindulópontunkhoz.

✕

– Szóval ti is mágusok vagytok! – vidáman csapta össze tenyereit Ellia.

– Is? – emelte fel szemöldökét Kabir, de nem mozdította el fejét kezéről, amin épp támaszkodott. Nagyon édesen nézett ki, fel sem tűnt, hogy úgy bámulom, csak mikor rám nézett és szélesebb lett mosolya.

Helyezkedtem egy kicsit. Leengedtem kezemet ölembe, amin épp tükörként utánozva én is támaszkodtam. Kerültem a pillantását.